

17 Νοεμβρίου 2024: ΚΥΡΙΑΚΗ Θ΄ ΛΟΥΚΑ

Γρηγορίου ἐπισκ. Νεοκαισαρείας († 270). Γενναδίου ἀρχιεπ. Κων/πόλεως († 471).
Ήχος: δ΄ – Έωθινόν: Γ΄ – Απόστολος: Γαλ. β΄ 16-20 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιβ΄ 16-21, η΄ 8.

Η ΕΠΟΜΕΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ: 24 Νοεμβρίου, ΙΓ΄ Λουκᾶ.
Απόστολος: Γαλ. στ΄ 11-18 – Εὐαγγέλιον: Λουκ. ιη΄ 18-27.

ἡ ὑπερηφάνεια τίς κλείνει. Ὁ Παπᾶ Τύχων ἔλεγε: «Ένας ταπεινός ἄνθρωπος ἔχει περισσότερη Χάρη ἀπό πολλούς ἄνθρώπους μαζί. Κάθε πρωί ὁ Θεός εὐλογεῖ τόν κόσμο μέ τό ἕνα χέρι, ἀλλά, ὅταν δεῖ κανένα ταπεινό ἄνθρωπο, τόν εὐλογεῖ μέ τά δύο Του χέρια. Έκείνος πού ἔχει μεγαλύτερη ταπείνωση, εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἀπό ὄλους!». Ὅλα ἀπό τό ταπεινό φρόνημα ἐξαρτῶνται.

Ὅταν ὑπάρχει στόν ἄνθρωπο ταπεινό φρόνημα, τότε φυσιολογικά ἀνταμώνει ἡ γῆ μέ τόν Οὐρανό. Οἱ ἄνθρωποι μέ τήν ταπείνωση βρῆκαν τό κουμπί: τό πατοῦν καί ἀνεβαίνουν στόν «Τρίτο Οὐρανό» μέ τό πνευματικό ἀσανσέρ τῆς ἀγάπης. Καί ἀκοῦς μερικούς νά λένε: «Καί γιατί ὁ Θεός θέλει νά ταπεινωθοῦμε;». Ἀκοῦς κουβέντα; Μά, ἂν δέν ταπεινωθεῖ ὁ ἄνθρωπος, δέν χωράει στόν Παράδεισο, ἀλλά καί σ΄ αὐτήν τήν ζωή δέν ἔχει ἀνάπαυση. Τί εἶπε ὁ Χριστός; «Μάθετε ἀπ΄ ἐμοῦ ὅτι πρᾶος εἰμι καί ταπεινός τῇ καρδίᾳ καί εὐρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν».

(Από τό βιβλίο τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας,
ΑΝΘΟΛΟΓΙΟ ΣΥΜΒΟΥΛΩΝ ΑΓΙΟΥ ΠΑΪΣΙΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ)

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΦΑΝΑΡΙΟΥ ΑΓΘΑΓΓΕΛΟΥ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΕΡΗΜΟΥ (Α΄ ἐκδ., σχῆμα 14x24 ἐκατ., σελ. 104)

Ἡ Ἀποστολική Διακονία προχώρησε στήν ἐκδοση αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ βιβλίου, στό ὅποιο ἀναλύονται ἡ μοναξιά, ἡ σιωπή καί ἡ προσευχή ὡς ἐννοιες τῆς πνευματικότητας.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ «ΦΩΝΗΣ ΚΥΡΙΟΥ»: Κάθε Σάββατο καί ὥρα 6.00 μ.μ. γίνεται τό κήρυγμα τῆς «Φωνῆς Κυρίου», στόν Ἱ. Ναό Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου), Αθήνα.

«ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ», ἐβδομαδιαῖο φύλλο ὀρθοδόξου πίστεως καί ζωῆς τῆς «Ἀποστολικῆς Διακονίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος». Ἰασίου 1, 115 21 Αθήνα. Ἐκδότης - Διευθυντής: Μητροπολίτης Φαναρίου Ἀγαθάγγελος. Σύνταξη, τηλ. 210.7272.331. Διεκπεραίωση, τηλ. 210.7272.388. Ὑπό τῶν ἱερῶν ναῶν διανέμεται δωρεάν. Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῆς Ἀποστολικῆς Διακονίας.

Ἡ «ΦΩΝΗ ΚΥΡΙΟΥ» σ ὄλο τόν κόσμο μέσω Διαδικτύου: www.apostoliki-diakonia.gr

ΕΤΟΣ 72ον

17 Νοεμβρίου 2024

ΑΡΙΘ. ΦΥΛ. 46 (3729)

ΠΕΡΙ ΠΛΕΟΝΕΞΙΑΣ

Ἄφορμή γιά τήν παραβολή περί πλεονεξίας τήν Κυριακή Θ΄ Λουκᾶ ἦταν ἡ φιλονικία δύο ἀδελφῶν σέ κληρονομικά ζητήματα. Ὁ Κύριος γνώριζε πῶς καί οἱ δύο τους εἶχαν ὑποταχθεῖ στήν πλεονεξία. Γι΄ αὐτό καί τούς ἀρνήθηκε νά γίνει δικαστής ἢ μεριστής τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν τους.

Ἡ πλεονεκτική προσκόλληση τοῦ ἀνθρώπου στά ὑλικά ἀγαθά εἶναι: α) ἐλκυστική γιά τόν κάθε ἄνθρωπο, ἰδιαίτερα τῆς σημερινῆς ἐποχῆς μας καί β) ἀποκρουστική, γιατί ὁ καθένας δέν θέλει νά ἀκούσει γιά τούς κινδύνους πού συνεπάγονται τά ὑλικά ἀγαθά καί ὁ πλοῦτος.

Στήν παραβολή ὁ Χριστός δέν μιλάει γιά τόν πλοῦτο, ἀλλά γιά τήν πλεονεξία, πού τελικά τόν ἔκανε ἄφρονα. Ἡ πλεονεξία εἶναι ἡ πηγὴ τῆς ἀμαρτίας, πού κάνει τόν ἄνθρωπο εἰδωλολάτρη καί ἀνελεύθερο. Ὁ ἄνθρωπος δημιουργήθηκε γιά νά εἶναι ὁ κυρίαρχος καί ὁ διαχειριστής τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

Ἡ ἐξάρτηση ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά

Ἄν ὁ ἄνθρωπος παραμερίσει ἀπό τήν ὑπαρξή του τόν Θεό, τότε ἐξαρτᾶ τήν ζωή του ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά. Ἡ ἀμαρτία τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἡ ἀσθένεια τῆς βουλήσεώς του, πού τελικά χαλάει καί καταστρέφει τόν ἑαυτό του καί τά ἀγαθά τῆς δημιουργίας.

Ἡ πλεονεξία δέν δίνει στόν ἄνθρωπο τήν αἴσθηση τῆς ἐπάρκειας, τῆς πληρότητας, ἀλλά τῆς φτώχειας, τῆς ἔλλειψης. Ὁ πλούσιος τῆς παραβολῆς εἶχε τόσα ἀγαθά, ἀλλά ἦταν ἀνήσυχος καί παραγμένος. Ὁ πλεονέκτης νομίζει πῶς εἶναι εὐτυχισμένος μέ τά ἀγαθά του. Στήν πραγματικότητα ὅμως εἶναι ἀνήσυχος, γεμάτος φόβο, ἀγωνία καί ἄγχος.

Ἡ πλεονεξία προσπαθεῖ μεθοδικά, δηλαδή δαιμονικά, νά μᾶς πείσει ὅτι ἡ ἀπόκτηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν ἐξασφαλίζει τήν ἀποκλειστική εὐη-

ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ (Λουκ. ιβ' 16-21, η' 8)

Τό αγαθό είναι ό ίδιος ό Θεός

Είπεν ό Κύριος τήν παραβολήν ταύτην· Ανθρώπου τινός πλουσίου εύφώρησεν ή χώρα· και διελογίζετο έν έαυτώ, λέγων· Τί ποιήσω, ότι ούκ έχω πού συνάξω τούς καρπούς μου; Και είπε· Τοῦτο ποιήσω· καθελώ μου τās άποθήκας, και μείζονας οίκοδομήσω, και συνάξω εκεί πάντα τὰ γενήματά μου και τὰ αγαθά μου, και έρω τή ψυχή μου· Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά κείμενα εις έτη πολλά· αναπαύσου, φάγε, πίε, εύφραίνου. Είπε δέ αὐτῶ ό Θεός· Άφρον, ταύτη τή νυκτι τήν ψυχήν σου άπαιτοῦσιν από σοῦ· ή δέ ήτοιμάσας, τίνι έσται; Οὕτως ό θησαυρίζων έαυτῶ, και μη εις Θεόν πλουτῶν. Ταῦτα λέγων, έφώνει· Ό έχων ὧτα άκούειν, άκουέτω.

μερία και άπόλαυση για τόν έαυτό μας. Έδω ή ζωή του ανθρώπου ταυτίζεται μέ τήν βιολογική ανακύκλωση στην επιβίωση τών ζώων. «Φάγε, πιές, εύφραίνου». Ό Μέγας Βασίλειος ύπογραμμίζει: «Άν ήσουν χοίρος, τί άλλο καλύτερο θά έλεγεσ στην ψυχή σου;».

Ή ύπέρβαση του θανάτου

Άπό αυτή τήν ψευδαίσθηση στην πορεία τής ύπάρξεως μάς προφυλάσσει ό Κύριος στην συνέχεια τής παραβολής. Ό άνθρωπος δέν ξεπερνάει τόν θάνατο μέ τὰ χρήματα και τὰ υλικά αγαθά, γιατί όλα αυτά μέσα τους φέρουν τήν έννοια του θανάτου.

Ή άποκόμιση τών υλικών αγαθών σημαίνει ότι στηρίζονται στην φυσική τους κατάσταση. Δηλαδή στό δηλητήριο τής φθοράς και του θανάτου. Γι' αυτό και ό άνθρωπος, όταν πεθαίνει, ούτε και αυτό τό σώμα του δέν παίρνει μαζί του. Τό έμπιστεύεται στην γή μέχρι τήν Δευτέρα Παρουσία και τήν άνάσταση τών νεκρών.

Ό Κύριος μάς φανερώνει τόν άληθινό θησαυρό μας. Δέν είναι ό άτομικός έαυτός μας, τὰ υλικά αγαθά, αλλά ό κατά Θεόν πλούτος. Δηλαδή ή άγάπη και ή έλεημοσύνη. Αυτά ής επιδιώκουμε!

† Ό Φ. Α.

ΣΤΟΝ ΤΑΠΕΙΝΟ ΑΝΑΠΑΥΕΤΑΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

– Γέροντα, ποιές άρετές πρέπει να έχει ό άνθρωπος, για να τόν επισκιάσει ή Χάρη του Θεού;

– Και μόνον ή ταπείνωση φθάνει. Συχνά μέ ρωτοῦν: «Πόσος καιρός χρειάζεται, για να άποκτήσει κανείς τήν θεία Χάρη;». Μερικοί μπορεί σε όλη τους τήν

Μετάφραση τής Ευαγγελικής περικοπής

Ό Ίησοῦς είπε τήν έξής παραβολή: Ένός πλουσίου ανθρώπου τά χωράφια απέδωσαν μεγάλη παραγωγή· και σκεφτόταν μέσα του και έλεγε: Τί να κάνω, πού δέν έχω πού να συνάξω τούς καρπούς μου; Και (τελικά) είπε: Να τί δά κάνω: δά γκρεμίσω τίς άποθήκες μου και δά κτίσω μεγαλύτερες, και δά συνάξω εκεί όλα τά εισοδήματά μου και τὰ αγαθά μου, και δά πῶ στην ψυχή μου: Ψυχή, έχεις πολλά αγαθά, πού φθάνουν για πολλά χρόνια· ξεκουράσου, φάγε, πίε, διασκέδασε. Του είπε όμως ό Θεός: Άνόητε, άπόψε άπαιτοῦν από έσένα να παραδώσεις τήν ψυχή σου· αυτά πού έτοιμάσες σε ποιόν δά μείνουν; Αυτά δά πάδει όποιος θησαυρίζει για τόν έαυτό του (υλικά αγαθά), και δέν πλουτίζει κατά Θεόν. Όταν τά είπε αυτά, φώναξε: "Όποιος έχει αυτιά να άκούει, ής άκούει.

(Από τή νέα έκδοση: Ή Καινή Διαθήκη, τό πρωτότυπο κείμενο μέ νεοελληνική άπόδοση του όμοτ. καθηγ. Χρ. Βούλγαρη, έκδ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΔΙΑΚΟΝΙΑΣ)

ζωή να ζοῦν διήθεν πνευματικά, να κάνουν άσκηση κ.λπ., αλλά να νομίζουν ότι κάτι είναι, και γι' αυτό να μη λαμβάνουν τήν Χάρη του Θεού. Και άλλοι σε λίγο χρόνο χαριτώνονται, επειδή ταπεινώνονται. Άν ό άνθρωπος ταπεινωθεί, μπορεί μέσα σε ένα λεπτό να τόν λούσει ή θεία Χάρη, να γίνει άγγελος και να βρεθεί στον Παράδεισο. Ένῶ, αν υπερηφανευθεί, μπορεί μέσα σε ένα λεπτό να γίνει ταγκαλάκι και να βρεθεί στην κόλαση. Άν θέλει δηλαδή ό άνθρωπος, γίνεται άρνι· αν θέλει, γίνεται κατσίκι. Τά καμημένα τὰ κατσίκια, και να θέλουν να γίνουν άρνιά, δέν μπορούν· στον άνθρωπο όμως ό Θεός έδωσε τήν δυνατότητα να γίνει από κατσίκι άρνι, άρκεί να τό θελήσει.

Ή Χάρη του Θεού πάει μόνο στον ταπεινό και πρῶο άνθρωπο. Εκεί αναπαύεται τό πνεῦμα του Θεού. Είδες τί λέει ό Προφήτης Ήσαΐας; «Επί τίνα επιβλέψω, άλλ' ή επί τόν ταπεινόν και ήσύχιον;». Ό Θεός θέλει να έχουμε μόνο λίγη ταπείνωση, για να συγγενεύουμε μαζί Του, και μετά όλες οι δωρεές Του έρχονται άφθονες ή μία μετά τήν άλλη. Γιατί ό Θεός χρωστῶ κατά κάποιον τρόπο στον ταπεινό άνθρωπο πολλή Χάρη και του τήν δίνει ως δῶρο, χωρίς εκείνος να τήν ζητήσει. Είναι πνευματικός νόμος αυτό. «Ό Θεός υπερηφάνοις αντίσσεται, ταπεινοῖς δέ δίδωσι χάριν», δέν λέει τό Ευαγγέλιο; Έτσι τά έχει κανονίσει ό Θεός. «Είμαι ταπεινός» θά πει: «Έχω θεία Χάρη!» Πολύ ταπεινός, πολλή Χάρη λαμβάνει από τόν Θεό, γιατί ό ταπεινός σαν σφουγγάρι τήν ρουφάει τήν θεία Χάρη.

Όποιος σκύβει ταπεινά και δέχεται τά χτυπήματα από τούς άλλους, διώχνει τά δικά του έξογκώματα, όμορφαίνει πνευματικά σαν Άγγελος, και έτσι χωράει από τήν στενή πύλη του Παραδείσου. Στόν Ουρανό δέν ανεβαίνει κανείς μέ τό κοσμικό άνέβασμα αλλά μέ τό πνευματικό κατέβασμα. Ή ταπείνωση ανοίγει τίς πόρτες του Ουρανού και έρχεται στον άνθρωπο ή Χάρη του Θεού, ενῶ